

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

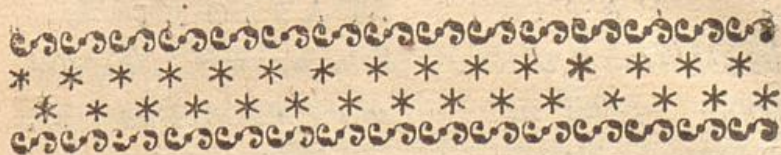
Sancti Agobardi Archiepiscopi Lvgdvnensis Opera

Agobardus <Lugdunensis>

Parisiis, 1666

Clarissimi Viri Papirii Massoni Praefatio Ad Agobardvm, Edita Anno M.DC.V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14678

CLARISSIMI VIRI
PAPIRII MASSONI

PRÆFATIO
AD AGOBARDVM,
EDITA ANNO M. DC. V.

ANCTÆ & illustri Lucdunensi
Ecclesiæ Papius Massonus Iu-
risconsultus salutem. Sub Anto-
nino Vero Cæsare, Galliæ urbes
facile principes, & quæ præter ceteras præ-
stare dicebantur, erant Lucdunum & Vien-
na, ad confluentes Rhodani & Araris no-
tissimorum fluminum sitæ; ubi Claudium
Cæsarem Suetonius, & ante eum Seneca,
natum prædicant. Et Lucduni quidem nun-
diæ celebrabantur, quæ propter frequen-
tiam hominum ex omnibus eò gentibus com-
meantium, magnæ ubique famæ, laudari
prædicarique consueverant. Eusebius Cæsa-
riensis libro quinto ecclesiasticæ historiæ su-
periora commemorat: simul ait Photinum

PAPIRII MASSONI

beatissimum virum, illius urbis Episcopum, anno ætatis nonagesimo & amplius, pro Christo multa passum, in carcere in quem à militibus coniectus esset, excessisse è vita. Nec multò post Deus illi præclarum successorem dedit Irenæum, vitæ sanctitate & scientia admirandum, ut opera ejus ostendunt, idque idem scriptor multa de eo & illustria referens narrat. Post quem magni nominis fuit Verissimus, is qui Sardicensi synodo interfuit solus ex Episcopis Galliarum, & inter ceteros ei subscripsit. Iam venio ad Eucherium, cujus monumenta adhuc supersunt, celebrem Ioanni Cassiano, qui Leonis Magni Romanæ Ecclesiæ Pontificis temporibus vixit. is enim duobus locis de eo honorificentissimè loquitur, ut & Hilarius Arelatensis in vita Honorati decessoris sui, & multò post Florus Lucdunensis, vir egregiè doctus, cujus epistola & Agobardi extat ad Bartholomæum Narbonensem Episcopum. Sequitur Viventiolus, præstantissimus sanctissimûsque vir. Hic Lucdunensis Episcopus, cujus doctrinæ fuerit non solum ipsa, sed & aliorum de eo scripta testantur, inquit Agobardus: quæ cum perierint, aut adhuc alicubi lateant, de successoribus ejus mihi dicendum est. Itaque Agobardus, patria Gallus, Leidradi Norici doctique viri

PRÆFATIO AD AGOBARDVM.

successor fuit in Episcopatu Lucdunensi, temporibus Ludovici Pij Cæsaris Regisque Francorum, ejusque exauctorationi apud Sueffiones Belgicæ secundæ populos in monasterio sancti Medardi præfuit anno, ut ipse scribit, octingentesimo tricesimo tertio. de qua & Theganes Coëpiscopus Trevi- rum eadem ætate scripsit. & curiosi lectores utramque conferre poterunt. De Childeberto autem Rege, de Pipino, agit Agobardus, de Carolo Magno, ut qui in ejus funere epigramma scripserit, de uxoribus Ludovici, Ermingarde, & Iuditha pulcherrima illius temporis femina, etsi eas nominatim non attingit; de filiis ejusdem Cæsaris Lothario, Ludovico, & Carolo puero; de Regibus Burgundionum Gondebado, & Sigismundo, illiusque iniquissimam legem in perniciem mortalium excogitatam rationibus & argumentis firmissimis testimoniisque veterum planè convellit. Extant Burgundionum leges, unde illam funestissimam possis eruere. Vixit verò sub Gregorio quarto Romano Pontifice, cujus partes & Lotharij Cæsaris designati nimium fortasse aut acrius quàm vel oportuit, vel debuit, tueretur, præsertim adversus patrem benignissimum Regem, & quo nemo unquam melior aut justior fuit. Ceterùm qui partes ejus ad-

PAPIRII MASSONI

versus parentem secuti erant, in gratiam tandem restituti sunt, & inter ceteros Agobardus; eoq; usus est in magnis regni negotiis, quibus ille occupatus in Santonibus juxta Oceanum decessit. Iudicio quidem magno praeditus, & divina scientia instructissimus graviter & acerrime scripsit, ut opera eius fidem faciunt; relicta, propter sanctimonium & eruditionem, immortalis nominis sui gloria, praesertim apud Ecclesiae filios, & alumnos suos, quorum mores & disciplinam penè jacentem atque intermortuam excitavit. Contra Felicem Vrgelitanum Episcopum scripsit, ut & Paubinus Aquileiensis, & alter incerti nominis, sed vir doctissimus, qui septem contra eundem libros conscripsit, quos manu scriptos nuper legi & admiratus sum. Episcopis praeterea Bernardo Viennensi, Nibridio Narbonensi, & successori ejus Bartholomaeo, de quo supra diximus, Ebboni quoque Rhemorum epistolam scripsit; magnificentissimum & desiderantissimum Dominum patrem & filium appellans, & Eaori, cujus sedem propter penuriam auctorum nondum scire potui, Hilduino quoque sacri Palatii antistiti, & Vvala Abbatibus sanctissimis & beatissimis viris, & Adalardo atque Helisachari reverendissimis scribit, Abbates illos vocans, quorum ille in
 agro

PRÆFATIO AD AGOBARDVM.

agro Parisiorum insigni monasterio Dionysij præfuit, & qualis quantusque esset editione librorum notum fieri etiam curavit. Iudaicæ genti sibi omnino molestæ infestæque scripsit, perstringens eos, multasque inauditas eorum fictiones adversus Christum Iesum egregiè refellit. Matfredo præstantissimo atque illustrissimo viro etiam rescribit; Gericum, & Fredericum, atque Evrardum perstringens, & accusans, quòd illi se ostendissent Christianis formidabiles, Iudæis autem mites. Et Matfredi quidem tempus mortis traditur in vita Ludovici. Synodos aliquot in Gallia habitas refert, & queritur duobus locis de Romanis Clericis, & aliis quibusdam, qui Canones Gallicanos ut inutiles & superfluos afferebant, Legatisque Romanæ sedis absentibus & injussu Cæsaris convocatas easdem synodos jaçtabant. Græcorum errores de imaginibus & picturis manifestissimè detegens, negat eas adorari debere. quam sententiam omnes Catholici probamus, Gregorijque Magni testimonium de illis sequimur. Divisionem quoque imperij à Ludovico factam perscribit; quæ apud Vvalafriadum Strabum, etsi non eisdem verbis, exponitur. De tonitru & tempestatibus, falsaque insanientis populi opinione agit, ut ante eum Maximus Tauri-

PAPIRII MASSONI

nensis in sermone & homelia fecerat, Theodosij Junioris temporibus. In disputando autem utitur divinatorum librorum testimoniis, ex veteri sacrorum translatione, interdum & Hieronymi. quod idcirco monere volumus, ne quis intempestivè turbetur, neve existimet aliquid à me vel additum vel mutatum. quod nefas semper existimavi, bonam fidem auctoribus deberi æquissimum putans. Testimonia patrum ubi opus est adducit atque exhibet, divi Cypriani, Hilarij, Hieronymi, Ambrosij, ut ipse ait, doctrina sanctitate præcipui, Augustini, Leonis, Symmachi, Vigilij, Pelagij secundi, Gregorij Magni, & Gregorij secundi, Alchimi Aviti Viennensis Episcopi, quem doctorem orthodoxum & facundum dicit fuisse, postremò Bedæ. hunc gentis Anglorum hominem suo tempore non mediocriter doctum prædicat. Ex Græcis, Athanasij, Cyrilli, Theodoretij, Proculi, Ioannis Chrysostomi, Eusebij Cæsariensis, atque aliorum. Clementem Romanum Pontificem & Silvestrum, quos citat, præterire nolumus, etsi adhibita huiusmodi præfatione, licet iidem libri judicentur apocryphi, pleraque tamen ex his testimonia inveniuntur à doctoribus usurpata. Ex profanis autem scriptoribus nullius testimonio utitur, præterquam Prif-

PRÆFATIO AD AGOBARDVM.

ciani Grammatici. Habeto ergo sancta & illustris Lucdunensis Ecclesia (quando ita Eusebius te vocat, immo illustrissimam appellat) mihi gratiam, & civica corona observatum civem me donato. Nam cum apud vos in vico Mercium libros quærerem, unâque mecum esset Stephanus Verdierus, nunc mortuus, & apud compactorem librorum versaremur ejus rei causa, illèque Agobardi codicem in membranis perscriptum veteribus notis dilaniare paratus esset, cultrumque ad eam carnificinam manu teneret, vitam illi redemimus. quod felix faustumque fuit.

Bene vale. Lutetia Parisiorum, Cal. Januarijs 1605.

